

соціально-гуманітарного циклу, а саме: історії, географії, літератури, як української так і зарубіжної.

Безпосередньо викладачі історії повинні зосередити свою увагу на забезпеченні виховання особистості, яка усвідомлює свою належність до українського народу, сучасної європейської цивілізації, сприяє розвитку і збагаченню українських культурно-історичних традицій, вихованню культури міжетнічних і міжособистісних відносин, формуванню навичок самостійного наукового пізнання.

Навчальний процес є основним джерелом формування історичної свідомості молоді. Під час викладання історії ми спираємося на активні методи і форми навчання, які найбільше задовольняють потребу студентів у самонавчанні та самовдосконаленні. Використовуємо наступні прийоми і способи проведення теоретичних і практичних занять з історії: проблемно-пошукові завдання до кожної семінарської теми, які спрямовують студентів на поглиблене вивчення історії, наукові реферати, що націлюють студентський пошук на самостійне вивчення минулого. Серед активних методів треба особливо виокремити такі, як аналіз конкретних ситуацій, розв'язування проблемних завдань, ділові (операційні та імітаційні) ігри, індивідуальні практикуми, «круглі столи» тощо.

При використанні цих методів ми обговорюємо зі студентами питання, що стосуються типу, форм і методів проведення практичного заняття з історії, розподіл між ними різних ролей (пропонента, опонента, резидента, експерта тощо). Це не тільки підвищує відповідальність студентів за проведення заняття, але й сприяє набуттю ними знань і навичок самостійної роботи та вирішення організаційних проблем. Досить результативними є такі прийоми активізації роботи студентів, як самостійне формування проблемних питань доповідачеві, аналіз на основі засвоєного понятійного апарату актуальних проблем історичної науки, постановка і обговорення в рамках теми семінарського заняття питань, що хвилюють самих студентів, у вирішенні яких вони найбільш зацікавлені. Усе це розвиває у студентів творчий підхід до вивчення, висвітлення і засвоєння питань відповідної теми.

Досить активно ми впроваджуємо індивідуалізацію навчання історії. Адже саме індивідуалізація має стати засобом найбільш повного і раціонального розкриття можливостей кожної особистості.

Донцова Л. Д.

*Житлово-комунальний коледж Харківського національного університету
міського господарства імені О. М. Бекетова*

ДЕРЖАВНА ВИХОВНА ПОЛІТИКА ЯК ФАКТОР СОЦІАЛІЗАЦІЇ МОЛОДІ

Соціалізація – це складний адаптивний процес входження індивіда в суспільство. Соціалізація особистості починається з перших років життя і

закінчується періодом громадської зрілості людини.

Адаптація – це пристосування організму, особистості до характеру окремих впливів до умов життя, які змінилися.

Зміни, які відбуваються нині у навчальному закладі, суттєво позначаються на процесі адаптації студентів до нових умов життєдіяльності. Простежується перехід: адаптація – соціальна адаптація – соціалізація.

Виходячи з сучасних умов життєдіяльності студентства, визначальним є процес соціалізації, який включає в себе механізми соціально-психологічної адаптації та відповідає динаміці розвитку особистості, суспільства і держави.

Особистість студента як об'єкта соціалізації, на якого спрямована дія, може одночасно бути і суб'єктом соціальної дії в системі суспільних відносин. Це двосторонній процес, який забезпечує саморозвиток суспільних стосунків, збереження їх структурної цілісності, що визначає спрямованість життя людини і дає їй можливість для самореалізації.

Через систему освіти закладаються основи подальшої соціалізації в самостійній професійній діяльності, а також коригуються життєві цілі на подальший самостійний життєвий шлях. Процес залучення в суспільне життя здійснюється не лише через навчальну діяльність і професійну підготовку. Це відбувається також через виховну діяльність, високу творчу активність і схильність до інноваційної діяльності.

У педагогіці процес соціалізації розглядається у зв'язку з розумінням суті виховного процесу. Основними його учасниками у навчальному закладі є студенти і викладачі, які забезпечують формування особистості. У процесі життєвої взаємодії під впливом соціальних залежностей, різних впливів виховного характеру у студентів створюється уявлення про світ, формуються навички діяльності, принципи поведінки, розвиваються психологічні якості особистості.

На тлі зростаючої конкуренції освітніх послуг, загострення демографічної ситуації в країні підвищується значущість професійного вибору студентів, потягу до самовираження та реалізації свого потенціалу. Свідоме визначення майбутньої професійної діяльності може стати підґрунтям для успішної соціалізації студентів в період навчання. Реалізація цього напряму можлива в межах побудови інтегрованої багаторівневої системи освіти. Отже, удосконалення процесу соціалізації має стати одним з першочергових завдань навчального закладу.

Одним з основних напрямів розвитку взаємодії вищої освіти є перехід до цільової підготовки навчальним закладом фахівців для конкретних підприємств і організацій, спільне вирішення питань формування освітніх програм, програм проходження виробничої практики та майбутнього працевлаштування студентів.

Отже, для того, щоб майбутні спеціалісти могли успішно адаптуватися до нових умов життя, гармонійно та безконфліктно взаємодіяти у конкретному середовищі, необхідно, щоб процес розвитку здібностей, якостей та вмінь відбувався систематично і планомірно.

Таким чином, питання, пов'язані з періодом соціалізації, адаптації студентів, хвилюють багатьох науковців, але залишаються відкритими питання про конкретні соціально-педагогічні дії, організаційні та правлінські механізми щодо їх вирішення.

Дрокіна Т. А.

*Житлово-комунальний коледж Харківського національного університету
міського господарства імені О. М. Бекетова*

УКРАЇНСЬКІ ІГРИ В СИСТЕМІ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ

Культура кожного народу має унікальну духовну основу, характеризується своєю неповторністю і безперервним процесом розвитку. Він витворив своєрідні духовні та матеріальні цінності, які вирізняють його з-поміж інших народів, засвідчуючи тим самим про особливості національного характеру.

Становлення України як самостійної держави передбачає утвердження національної системи виховання у різних сферах життєдіяльності народу, зокрема в системі фізичного виховання як засобу виховання студентської молоді. Але жодна система фізичного виховання як частина фізичної культури народу не виникає з нічого чи шляхом простого запозичення. Український народ своїм багатовіковим досвідом інтуїтивної педагогіки відібрав найефективніші засоби гармонійного виховання підростаючого покоління, важливе місце серед яких посідають народні рухливі ігри.

В українських народних рухливих іграх чітко відображені звичаї народу України, його побут, рівень уявлень про світ, елементи побутових і військових дій. Одним із важливих завдань для спеціалістів є вивчення багатой народної спадщини в області українських рухливих ігор і їх застосування в процесі фізичного виховання з метою гармонійного розвитку громадян незалежної України. У зв'язку з цим проблема історії виникнення українських народних рухливих ігор, їх класифікації, розробки та упровадження в процес фізичного виховання студентської молоді набуває важливого практичного значення для виховання як фізичних якостей і підвищення рівня фізичної підготовленості, так і морально-виховного значення. Цей процес буде сприяти вихованню у студентської молоді національної гордості, почуття патріотизму та любові до своєї Вітчизни.

Ігри мають давню історію та тісно пов'язані з національними обрядами, звичаями та календарними святами під час господарської діяльності, а в умовах постійних воєн із сусідніми і чужими племенами у слов'ян особливого значення набували фізична сила, загартованість, спритність, набуті у народних ігрищах. Використовуючи українські народні ігри, викладачі намагаються розвивати у студентів життєво важливі рухові якості: швидкість, спритність, витривалість. Формуються високі моральні якості: добробут, чуйність, уміння поступатися своїми інтересами в ім'я інтересів колективу, переборювати труднощі. Народна